

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 2575/2022
11.01.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Драгане Бољевић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиоца Удружење осигуравача Србије, Гарантни фонд, Београд, чији је пуномоћник Жељко Маровић, адвокат из ..., против тужене АА из ..., чији је пуномоћник Арсеније Катанић, адвокат из ..., ради регреса, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2129/21 од 09.09.2021. године, у седници већа одржаној дана 11.01.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2129/21 од 09.09.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2129/21 од 09.09.2021. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2129/21 од 09.09.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду П 10720/19 од 22.02.2021. године, којом је усвојен тужбени захтев тужиоца и тужена обавезана да му исплати укупан износ од 352.934,28 динара са законском затезном каматом и то: на износ од 303.509,00 динара почев од 24.10.2017. године до исплате, на износ од 7.619,28 динара почев од 08.11.2017. године до исплате, на износ од 33.300,00 динара почев од 22.09.2017. године до исплате, на износ од 7.966,00 динара почев од 29.05.2015. године до исплате и на износ од 540,00 динара почев од 17.01.2015. године до исплате, као и трошкове парничног поступка у износу од 75.105,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјавила тужена из чије садржине произлази да исту побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене

материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11...10/23, у даљем тексту: ЗПП).

Тужилац је доставио одговор на ревизију.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Ценећи разлоге тужене за одлучивање о ревизији као посебној, Врховни суд је нашао да у конкретном случају нису испуњени наведени услови из цитиране законске одредбе да се дозволи одлучивање о ревизији као посебној.

У овој правној ствари правноснажном пресудом одлучено је о тужбеном захтеву ради регреса, у чињенично-правној ситуацији да је тужилац по пресуди исплатио накнаду штете проузроковане оштећеном лицу у саобраћајном удесу изазваном искључивом кривицом возача сада пок. супруга тужиље, који је управљао возилом у власништву тужиље, а које у моменту настанка удеса није било регистровано, нити осигурано од одговорности за штету причињену трећим лицима, те је тужбени захтев усвојен позивом на одредбе члана 74. и 99. Закона о обавезном осигурању, члана 277. Закона о облигационим односима и члана 154. и 155. Закона о парничном поступку. Имајући у виду разлоге на којима су засноване пресуде нижестепених судова, наводе изнете у ревизији, и да је правилно одлучено о основаности тужбеног захтева према утврђеном чињеничном стању које се у поступку по ревизији не може оспоравати, а да је институт изузетне дозвољености ревизије резервисан искључиво за питања из домена примене материјалног права, под условима прописаним цитираном одредбом члана 404. став 1. ЗПП, по оцени Врховног суда у конкретном случају нису испуњени услови да се прихвати одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. Према утврђеним околностима, побијаном пресудом није одступљено од судске праксе. По оцени овог суда, у конкретном случају не постоји потреба ни за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Како на основу изнетог произлази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. става 1. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради регреса поднета је 05.11.2019. године, а вредност предмета спора побијеног дела износи 352.934,28 динара (3.001,66 евра).

Имајући у виду да се у овој правној ствари ради о имовинскоправном спору у коме вредност побијаног дела предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то ревизија тужене није дозвољена.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у другом ставу изреке.

**Председник већа - судија
Јелица Бојанић Керкез с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**